

Αίγυπτον, καθὼς μαρτυρεῖ ὁ Ἡρόδοτος, ὁ Ἀθήναιος, καὶ σὺν αὐτοῖς ὁ Ἱερός Κλήμης Ἀλεξανδρείας. Φυσικῶ οὖν τῷ λόγῳ, καὶ λέξεις, καὶ φράσεις τῆς Αἰγυπτιακῆς Γλώσσης εἰσχώρησαν εἰς τὴν Γλῶσσαν τῶν Ἑλλήνων, καὶ πολλαὶ ἐφεξῆς ἐκφράσεις, καὶ ἰδιωτισμοὶ τῆς Συριακῆς, καὶ Χαλδαϊκῆς ἐνώθησαν μὲ τὰς συνήθεις ἐκφράσεις τοῦ λαοῦ, καὶ κατὰ κοινοτέραν χρῆσιν εἰς τὴν Ἀττικὴν μετηνέχθησαν φράσιν. Ὅλη λοιπὸν ἡ μορφή, καὶ τὸ σχῆμα τῆς ἐξηκριβωμένης Ἀττικῆς Διαλέκτου ὁμολογουμένως μετεβλήθη, καὶ παρηλλάγη, καὶ μὲ τὸ εἶδος τῆς κοινοτέρας Δημοτικῆς ἐξωμοιώθη.

§ 49. Ἀπ' αὐτὴν τὴν σύγκρασιν τῆς νεωτέρας Ἀττικῆς φράσεως μὲ τὴν Μακεδονικὴν, κατ' ἣν ὁ Ἀττικὸς ῥυθμὸς τῆς φωνῆς, ὡς γλυκύτερος, ἐφάνη ἐπικρατέστερος, ἀνεφύη ἡ μεταγενετέρα ἐκείνη Ἀττικὴ Διάλεκτος, ἣτις καὶ Ἀλεξανδρινὴ ἐπὶ λέγεται, σύμμικτος, ὡς ἀνωτέρω ἐρόβηθη, ἀπὸ τὰς διαφοροὺς Δημοτικὰς Διαλέκτους, καθὼς ἀναλυτικῶς περὶ αὐτῆς ἐρμηνεύουσι Φρόνιχος, Θωμᾶς ὁ Μαγίστρος, Ἑλλάδιος ὁ Βυζάντιος, Κλήμης ὁ Ἀλεξανδρείας, καὶ ἄλλοι, ὡς πρὸς ἡμᾶς, ἀρχαῖοι Γραμματικοί (α). Τὸ εἰδικῶς χαρακτηριστικὸν αὐτῆς τῆς νεωτέρας Ἀττικῆς Διαλέκτου εἶναι, τὸ ὡς ἐκ κοινοῦ τύπου, σύμμικτον καὶ συγκεκριμένον τοῦ εἰδικοῦ αὐτῆς χαρακτῆρος, κατ' οὖν, σχῆμα ἔχουσα ἐν γένει Ἀττικόν, συμμετέχει ἐν μέρει τοῦ εἰδικοῦ χαρακτῆρος ἐκάστης τῶν παλαιῶν Διαλέκτων. Ὅθεν καὶ ἄριστα Κοινὴ ἐπωνομάσθη ἀπὸ τοὺς Γραμματικούς, κατὰ διττὸν λόγον, ἢ κατ' ὅτι, κατὰ κοινὴν σύγκρασιν τῶν Διαλέκτων, ἐκ τῶν τεσσάρων σύγκειται, καὶ τοῦ χαρακτῆρος ἐκάστης μετέχει· ἢ κατ' ὅτι,

(α) Ὅρα περὶ τῆς Διαλέκτου αὐτῆς τὸ πολυμαθέστατον πονημάτιον τοῦ σοφωτάτου Ἑλληνιστοῦ Στοῦρτζ, ἐπιγραφόμενον, de Dialecto Macedonica et Alexandrina. Lipsiæ. 1808.

